

Erik Ansvang

CORPUS

HERMETICUM

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Corpus Hermeticum

Erik Ansvang

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Corpus Hermeticum

Af Erik Ansvang

Corpus Hermeticum er nøglen
til forståelse af Egyptens mysterier
og nutidens åndsvidenskab.

I nutiden kan søgende mennesker få kontakt med åndsvidenskabens esoteriske lære gennem både undervisere og litteratur. Sådan var det også i det gamle Egypten. De gamle egyptere havde hellige skrifter, som hjulpet af hierofanter (lærere) kunne åbne dørene for en dybere forståelse af livets store mysterier for neofytterne (kandidaterne). Mange tror, at fortidens visdom er fortid, men sandheden er, at navnlig den egyptiske mysterielære er fundamentet for eftertidens store religioner (herunder jødedommen og kristendommen) ganske vist i stærkt fordrejet og ofte misforstået form. Og indholdsmæssigt er mysterielæren identisk med nutidens åndsvidenskab, som helt korrekt har fået betegnelsen "*den evige visdom*". Ordet "evig" hentyder ikke til tid, men til de evige og uforanderlige naturlove, der kommer til udtryk i både makrokosmos og mikrokosmos.

Skrevet i hemmeligt præstesprog

De gamle egyptere oplyser selv, at mysterielæren blev nedskrevet af visdomsguden Tehuti (Thoth), og denne oplysning uddybes af åndsvidenskabens, som beretter, at de oprindeligt "*var nedskrevet i senzar, det hemmelige præstesprog, efter guddommelige væseners ord.*"¹ Man hører desuden, at nutidens museers og bibliotekers Pymander (Poimandres) er en forkortelse af en af Tehutis bøger, og denne forkortelse er foretaget af en platoniker fra Alexandria. I det tredje århundrede

¹ H.P. Blavatsky: *Den Hemmelige Lære*, Vol. I, s. 53

blev den omarbejdet efter gamle hebraiske og fønikiske håndskrifter af en jødisk kabbalist og kaldt *Enoks Bog* – men selv af dens forvanskede rester kan man se, hvor nøjagtig dens tekst stemmer overens med den ældgamle lære. Det fremgår eksempelvis af dens skildring af skabelsen ...²

Kirken mente, at Corpus Hermeticum var Djævelens værk.

Bedrageri eller Djævelens værk?

I de første årtier af det 19. århundrede betragtede Kirken og naturvidenskaben derfor den hermetiske filosofi fra to modsatte synsvinkler. Kirken anså den for at være syndig og djævelsk, og naturvidenskaben benægtede simpelthen dens ægthed på trods af det bevismateriale, der blev lagt frem af de mest kompetente forskere på området. Man tog eksempelvis ingen hensyn til belæste præsters påstand om, at alle de fragmenter, som tillægges Hermes Trismegistos (egypternes Tehuti, grækernes tre gange store Hermes eller romernes Merkur), var skriftruller, der undgik at blive ødelagt ved den brand, der fortærede 100.000 bind i det store bibliotek i Alexandria.

Ikke desto mindre vidste intelligentsiaen i Europa dengang som nu, at det berømte bibliotek i Alexandria, "tidsaldrenes underværk", var grundlagt af Ptolemæus Philadelphos, at mange af bibliotekets håndskrifter var omhyggeligt udførte afskrifter af hieratiske tekster og af de ældste kaldæiske, fønikiske, persiske og andre optegnelser, og at disse omskrivninger og afskrifter ifølge Josefus og Strabo udgjorde andre 100.000 skriftruller. Desuden har man Klemens af Alexandrias vidnesbyrd, som man i nogen grad bør have tillid til. Klemens af Alexandria er en af de mest intelligente og lærde af de første kirkefædre. Klemens oplyser, at der yderligere fandtes 30.000 bind af Tehutis bøger i biblioteket i Osymandias grav. (Osymandia er en forvanskning af Ramses II's Horus-navn: User-Maat-setep-n-Ra).

2 H.P. Blavatsky: *Den Hemmelige Lære*, Vol. III, s. 285

Skrifter, der udtrykker sandheder

Senere fandt den franske egyptolog Champollion hele tekster af Pymanders og Asklepios' værker i Egyptens ældste mindesmærker. Både Champollion-Figéac og Champollion junior erklærede offentligt, at Hermes' bøger "– virkelig indeholder en mængde egyptiske overleveringer, der stadig bekræftes af absolut autentiske egyptiske optegnelser og monumenter fra de allerældste tider."³ Ingen vil drage Champollions bedrifter som egyptolog i tvivl, og når han erklærer, at alt vidner om ægtheden af den gådefulde Hermes Trismegistos' skrifter og i de mindste detaljer bekræfter påstanden om, at de stammer fra en periode, der ligger langt tilbage i tidernes morgen, bør kritikken forstumme. Champollion siger: "Disse inskriptioner er kun en tro genklang af og et udtryk for de ældste sandheder."

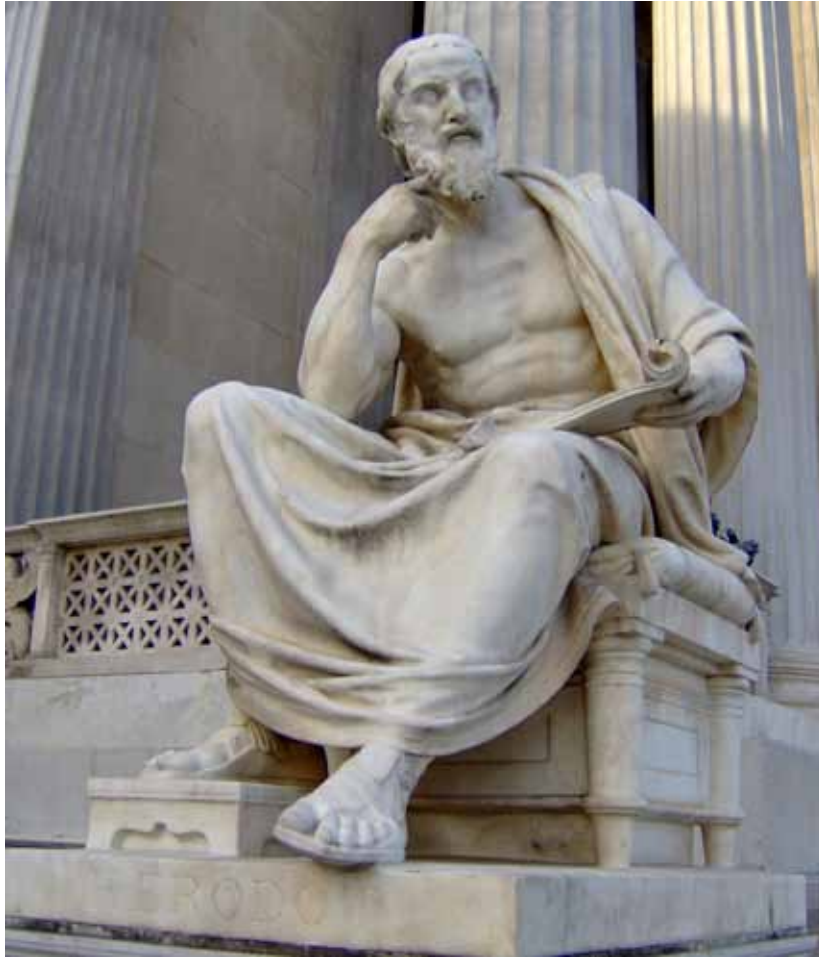

Ammonios Sakkas oplyste, at visdomsreligionens hemmelige lære fandtes i sin helhed i Tehutis (Hermes') skrifter, hvorfra både Pythagoras og Platon havde deres viden og meget af deres filosofi. Uanset om det drejer sig om Tehutis bøger eller Bibelen, Vedaerne eller Kabbalaen, kræver de alle tavshed med hensyn til visse af naturens mysterier, som er symboliseret i dem.

Herodot afslørede ikke alt

Nutidens indsigt i det gamle Egyptens *esoteriske* mysterielære stammer ikke kun fra åndsvidenskaben. En del af den esoteriske viden stammer fra datidens historikere og rejsende. De personer, der viderebragte faraonernes åndelige arv til senere slægter, var på mange måder datidens åndeligt søgende og alternative. På deres rejser i det gamle land opbyggede de så meget fortrolighed hos de resterende egyptiske vismænd, at de fik mulighed for at viderebringe en del faktuel dokumentation. Fra dem har nutiden fået et bredt udsnit af optegnelser, studiemateriale, erfaringer og detaljer om Egyptens esoteriske tradition.

³ *Égypte ancienne*, Vol. I, p. 143 – *Isis Unveiled*, Vol. I, p. 625

Herodot

Herodot (5. årh. f.Kr.), som forsøgte at afdække de egyptiske religiøse mysterier, fandt tilsyneladende, hvad han søgte, og alligevel undlod han bevidst at afsløre detaljerne, hvilket bl.a. denne udtalelse viser:

*"Under Isis-festen ved Busiris slog alle – mænd og kvinder i titusindvis – sig for brystet ved festens afslutning. Hvem det var til ære for, mener jeg ikke, at det er passende for mig at oplyse."*⁴

H.P. Blavatsky bekræfter⁵ at Herodot faktisk vidste mere, end han fortalte. Det indrømmer han selv under sin omtale af en mystisk grav for en indviet i Saïs. Han fortæller:

"Bagved kapellet er der en grav for en, hvis navn jeg anser det for respektløst at røbe. I indhegningen står der store obelisker, og i nærheden er der en sø, omgivet af en cirkelformet stenmur. På denne sø fejrer man ved nattetid begivenhederne i denne persons liv, og det kalder egypterne mysterier. Om disse ting er jeg imidlertid nødt til at indtage en diskret tavshed, selv om jeg er nøje inde i deres enkeltheder."

4 Herodot: *The Histories*, Vol. II

5 H.P. Blavatsky: *Den Hemmelige Lære*, Vol. III, s. 398

Plutark

Plutark (46-125 e.Kr.) – historiker fra den romanske periode, født i nærheden af Delfi i Grækenland – var præst ved Apollo-templet. Han rejste rundt i den civiliserede verden for at optegne de religiøse traditioners indhold og natur på hans tid. I sin samling af egyptiske mysterier – *De Iside et Osiride* ("Om Isis og Osiris") – skrev han:

"Det er vigtigt at understrege, at egypternes religiøse ritualer og ceremonier aldrig var baseret på irrationelle forestillinger. De var aldrig bygget på fabler og overtro. Formålet var at opbygge moral og lykke hos deltagerne, eller i det mindste at bevare vigtige historiske informationer – eller præsentere nogle af naturens fænomener."

Corpus Hermeticum – de hermetiske skrifter

En anden værdifuld kilde til egypternes visdom er bevaret i *Corpus Hermeticum* (*De hermetiske skrifter*) – en skriftsamling af egyptisk oprindelse. Skrifterne blev brugt i visdomsskolerne i Alexandria og var stadig i brug i den græsk-romerske periode. Blandt de få fremmede hærførere, der var i stand til at erobre egyptisk territorium i landets titusindårige historie, var Alexander den Store måske den mest markante. Ifølge den græske historiker Arrian blev byen Alexandria grundlagt af Alexander i år 331 f.Kr. i nærheden af den oprindelige egyptiske landsby Rakote. Planen for metropolen blev skabt af arkitekten Deinokrates af Rhodos.

I de efterfølgende århundreder med ptolemæisk herredømme besluttede man at samle al viden fra den civiliserede verden i Alexandria. Det blev til en samling på ca. 700.000 bind. Sideløbende med denne indsamlingskampagne blev der iværksat en intensiv indsats for at oversætte de mange værker til græsk, som var den intellektuelle elites foretrukne sprog. Manetho (3. årh. f.Kr.) var en af de mere berømte personer, der var direkte involveret i indsamlingen. Man besluttede at etablere to legendariske biblioteker: *Serapeion* (Latin: *Serapeum*) ved siden af Serapis-templet og *Mouseion* (*Museum*).

Ptolemæisk herredømme

Fra det kongelige palads i Alexandria herskede ptolemæerne i næsten 300 år. De ptolemæiske herskere støttede datidens kunst, videnskab og uddannelse, og de opmuntrede til skabelse af syntese mellem de hellenistiske ideer og egyptisk religion og filosofi (som de respekterede for dens sandhed og dybde). De centre og skoler, der var knyttet til Alexandria-bibliotekerne, blev hurtigt kendt som lærdommens centrum i den græksprogede verden.

Verden forvandlede efter Cleopatra VII

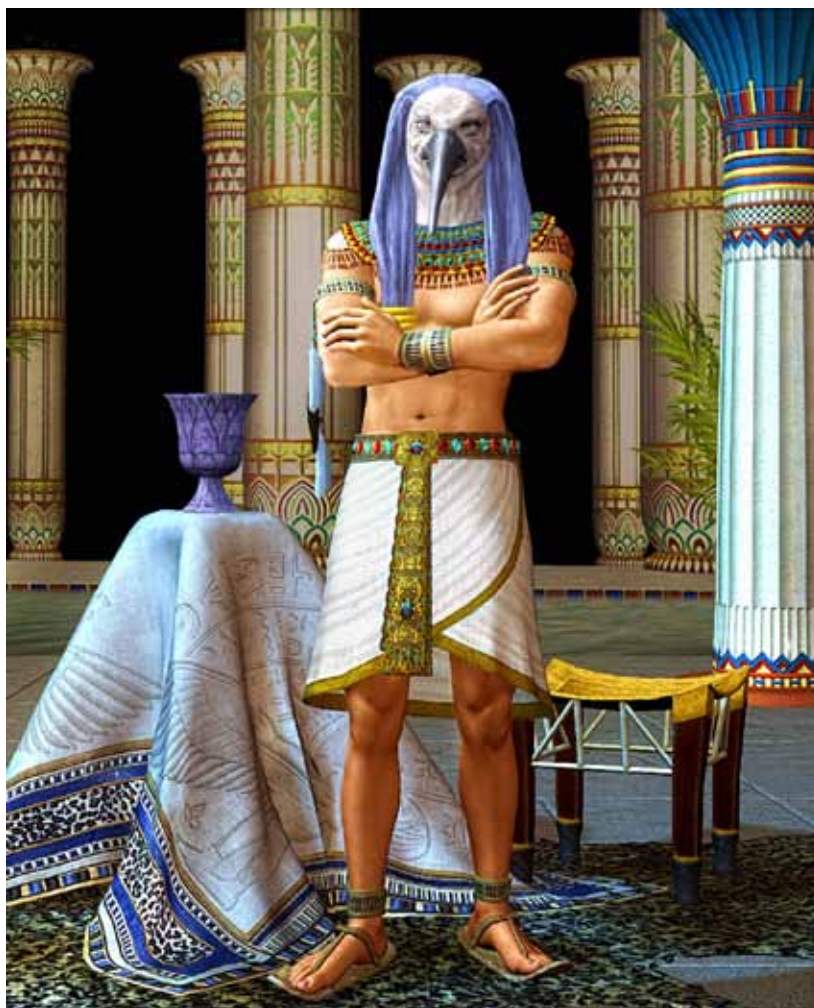
Herefter annekterede romerne Egypten. Det er kendt af de fleste, at det mislykkedes for den sidste ptolemæiske monark, Cleopatra VII, at samle tilstrækkelig støtte til at modstå den romerske invasion, og hendes hær blev slået af Augustus Cæsar i år 31 f.Kr. Det skulle vise sig, at denne begivenhed efterfølgende medførte dramatiske forandringer i religionen og filosofien. I anden halvdel af den græsk-romerske periode spredte de nye herskere Alexandrias viden udover det romerske imperium, og samtidig indførte de nye ideer fra det vidtstrakte territorium – Fjernøsten, Vesteuropa og de hurtigt voksende gnostiske samfund i Mellempøsten.

De Hermetiske skrifter, der var samlet i Alexandrias biblioteker, blev tilskrevet Hermes, som var den græske udgave af den egyptiske gud Tehuti eller Djehuti – guden for visdom, videnskab, skrivekunst, sprog og lærdom. Den egyptiske version af denne gud kaldte grækerne for Thoth. Grækerne forestillede sig, at Hermes utallige gange havde manifesteret eller legemliggjort sig selv for at fungere som vismændenes lærer og mester. Da den egyptiske civilisation sluttede, trådte han frem forklædt som Hermes Trismegistos – "*den tre gange store*".

Tehuti, Thoth-Hermes og Imhotep

Egypternes *Tehuti* blev dog anset for at være den originale og ægte lærer og mester i egypternes hellige visdom. Han var den guddommelige skriver, der havde til opgave at nedskrive templerne hellige mysteriebøger. De kraftord eller magiske mantraer,

der blev brugt i tempelritualerne, var i hans varetægt, og de grækere, der levede i Egypten, kendte ham som *Thoth-Hermes*. Han blev fejlagtigt associeret med den legendariske læge og arkitekt *Imhotep* – en lærd fra Gamle Rige – der var højagtet som en slags skytshelgen for den esoteriske lære. Ifølge de egyptiske legender var det ham, der var ophavsmand til de arkitektoniske dokumenter, der lå til grund for opførelsen af pyramidekomplekserne ved Sakkara og Giza. Og disse pyramider er ifølge de gamle grækere og romere *ikke* kongegrave, men templer for indvielse i de højeste religiøse mysterier. Det samme siger nutidens åndsvidenskab.

Tehuti (Thoth, Hermes) i den symbolske skikkelse af en ibis.

Samtaler med åndelig indsigt

Selvom *Corpus Hermeticum* tilskrives Hermes, mener forskerne, at værket er skabt ved at samle skrifter fra adskillige forfattere ... måske fra en filosofiskole, som var dedikeret til den guddommelige skriver, og forfatterne troede, at de blev brugt som kanal. Åndsvidenskabens oplysning, at de originale egyptiske mysterieskrifter er nedskrevet af højt indviede egyptiske vismænd over en meget lang tidsperiode. Værket består af en serie af dialoger – overført fra hierofant (lærer) til neofyt (aspirant) – en stil, der også kendes fra de tantriske skrifter og fra de platoniske dialoger. Det er fyldt med beskrivelser af kosmisk liv, af menneskeheden's rolle i Universet, og sjælens udvikling fra livet på Jorden til livet i Himlens rige. Foruden disse samtaler, er der afhandlinger om astrologi, magi, alkymi og en del religiøse vers. Hele vejen igennem værket fremstår Hermes som en enestående kilde til åndelig indsigt:

"Sådan var den alvidende Hermes – han, som så alle ting, og idet han så, forstod han, og forståelsen havde kraften til både at åbenbare og til at forklare. For det han vidste, indskrev han i sten, og selvom han indskrev det i sten, skjulte han det som regel ... De kosmiske elementers hellige symboler skjulte han i nærheden af Osiris' mysterier ... og han holdt absolut tavshed, sådan at enhver, der efter kosmisk målestok er ung af alder, vil søge efter dem."⁶

Mange lag af forståelse

Tværvideenskabelig forskning viser, at der er mange forståelseslag i *Corpus Hermeticum*, men nutidens forskere mener, at *Corpus Hermeticum* primært er baseret på astrologi. Først senere tilføjede man afhandlinger om medicin og alkymi – *Tabula Smaragdina* (*Den smaragdgrønne Tavle*), som blev en foretrukken kilde for de medicinske alkymister og magikere, siger forskerne. Det er korrekt, at det underliggende astrologiske koncept var en klar tilkendegivelse af, at kosmos udgør en helhed, og at alle dele i denne helhed er indbyrdes forbundet – et koncept, der også er fundamentet i åndsvidenskaben, men det udelukker selvsagt ikke andre nøgler til forståelse af den hermetiske videnskab og de kosmiske sammenhænge. *Den smaragdgrønne Tavle* havde sin naturlige plads i den hermetiske tradition, for ideen om altings enhed forudsatte kendskab til lovene om sympati og antipati, som udgør relationen mellem delene i Universet. Målet for den hermetiske lære var meget lig gnosticisomens (en samtidig religiøs-filosofisk bevægelse), idet begge tilstræbte menneskets guddommeliggørelse (tilbagevenden til den oprindelige helhed) ved hjælp af kundskaber (gnosis), erfaringer og reinkarnation.

Alexandria-bibliotekets store berømmelse

De hermetiske forskere er stærkt uenige om, hvad der præcist udgør *Corpus Hermeticum*. Man er dog enige om, at essensen af den visdom, der bredte sig ud over hele den civiliserede verden i den græsk-romerske periode, blev samlet i Alexandrias bibliotek af skrivere, som tjente de filosofiske præsteskolers på den tid – og det inkluderer uundgåeligt både Egyptens esoteriske tradition og de vigtigste samtidige græske, romerske og persiske åndelige skrifter. Sidstnævnte var i høj grad tyngt af en filosofi baseret på dualitet, som sandsynligvis blev inkorporeret i den tidlige kristne tro. Bibliotekets samling opnåede stor berømmelse og blev studeret

6 Uddrag XXIII – Kore Kosmu: 5

af intellektuelle, som i stort antal emigrerede til Egypten i deres søgen efter nøglen til kulturens legender og visdom. Nogle forskere mener, at *Corpus Hermeticum* blev samlet i denne periode – måske som en serie af sammendrag eller kommentarer til de grundlæggende elementer i den egyptiske esoterisme. Alt i alt skulle sytten værker være genkendt som ægte hermetiske – eller udsprunget fra Alexandrias filosofiske skole på den tid.

Den hermetiske filosofi er måske det væsentlige levn, der overlevede det dramatiske politiske og religiøse skift i Mellemøsten og Europa i de århundreder, der fulgte. Indtil araberne erobrede landet 640 e.Kr. blev Egypten betragtet som det sikreste opbevaringssted for de åndelige mysterietraditioner.

Fra oplysning til formørkelse

Åndsvidenskabelige kilder siger, at de gamle mysteriers endeligt var kendt og forudset af vismændene i hele perioden. De vidste, at mysterierne skulle have en hvileperiode. Og det var grunden til, at Alexandria biblioteket fortsatte med at opsamle den gamle visdom selvom flere brande – forårsaget af de kristne under kejser Theodosius – truede bibliotekets eksistens. Efter en restaurering af mere end 300.000 manuskripter blev samlingerne lukket i forbindelse med arabernes erobring. Araberne erklærede, at skrifterne bare var legender fra en mørk tidsalder.

Oversættelser og fordrejninger

Corpus Hermeticum fortsatte med at cirkulere gennem hele Middelalderen, fordi skoler med en religiøs overbevisning var i stand til at få fat i og reproducere de gamle skrifter til skolens elever og til deres mæcener. Der eksisterer derfor kristne, jødiske og islamiske oversættelser, hvoraf mange har identisk indhold, selvom alle er fordrejet af oversætterens egen overbevisning. Desuden blev de kombineret med fragmenter af sort magi, græsk-romersk religion og gamle folketraditioner, som overlevede side om side med den autentiske *Hermeticum*.

Den "farlige" udbredelse af **Corpus Hermeticum**

Den italienske filosof Marsilio Ficino (billedet tv.) var den første, der oversatte de platoniske og hermetiske værker fra græsk og latin i det 15. århundrede sammen med fortolkninger, der præsenterede middelalderens verden for det græsk-romerske Egyptens esoteriske mysterier. Og på dette tidspunkt stod den italienske renæssance i fuld flor.

I det 16. århundrede forlod den dominikanske præst Giordano Bruno kirken for at fordybe sig i den egyptiske religions magi og udbrede den platoniske og hermetiske litteratur i Oxford, Prag, Frankfurt og Venedig. Han blev senere fængslet af Inkvisitionen og brændt på bålet i Rom som kætter.

Både Ficino og Bruno og de elever, der fulgte dem, forstod ikke alle det materiale, de arvede fra den store kultur, men de formulerede det godt nok til, at det fik vitalt betydning for de tænkere, der stod bag oplysningen i det 18. århundrede.

Det sande åndelige liv

Hovedparten af de hermetiske skrifter er i dialogform. De omhandler det ægte spirituelle liv, som drøftes af Hermes Trismegistos og hans elever – Tat og Asklepios. Tat er i virkeligheden identisk med Tehuti, som derfor spiller en dobbeltrolle, og Asklepios (billedet th.) er det latinske navn for lægen Imhotep. Den guddommelige Pymanders velkendte 14 prædikener er det bedste eksempel på genren. De beskriver klart åbenbaringen og manifestationen af åndelige kræfter i menneskelivet, de åndelige riger, og hvordan man får adgang til dem. De adskiller sig ikke fra det materiale, der normalt betragtes som Egyptens esoteriske tradition, selvom slutningen i det hermetiske system adskiller sig en smule.

På trods af at de hermetiske skrifter afspejler de gamle egypteres grundlæggende verdenssyn, så vil de uden tvivl give den overfladiske læser en fejlagtig opfattelse af den åndelige lære. I begyndelsen foregik den hermetiske åbenbaring ikke ved at en lærer bevidst overførte sin viden til kandidaten. Det

var snarere en proces, hvor kandidaten erhvervede sig viden og visdom gennem en forståelse af Universets naturlige orden og en fordybelse i disse erkendelser gennem en række dialoger. I indlæringsprocessen drejede det sig derfor ikke om at nå frem til de rigtige svar, men om at stille de rigtige spørgsmål. Det var vigtigere at forstå problemet, end at udvikle evnen til at huske og genfortælle læren.

Sammenblandinger og misforståelser

De mange "hermetiske" tanker og eksperimenter med magi, der blev rapporteret af de ivrige dilettanter i det græsk-romerske miljø, skabte endnu en misforståelse af de hermetiske skrifter, nemlig at kandidaterne til indvielse i mysterierne blev håndplukket ud fra deres specielle åndelige talent, selvom der på dette tidspunkt bare var tale om helt almindelige mennesker, som var indhyllet i tidens blændværk. Den politiske og sociale elite indstiftede "mysterier" på grundlag af vilkårlige udpluk fra Orientens tusindårige og veletablerede esoteriske tradition grundigt blandet med systemer af forskelligartet mysterielære. Konsekvensen var derfor, at formålet med mysteriereligionerne – at befri sjælen fra bindingerne til livet i kødet og derved erhverve retten til et liv i det evige – blev overset af historieskriverne i denne sene periode.

Åndelig rigdom blev udskiftet med materiel rigdom

I de græske mysterier fik *neofytterne* adgang til en speciel religiøs tradition, hvor de skulle igennem en forberedende prøve for at vurdere deres egnethed til optagelse i et åndeligt liv. På næste trin skulle den såkaldte *adept* (mester) gennem intensive studier i mysterieskolernes pensum. Og endelig i det sidste trin havde den indviede erhvervet en position som lærer med tilladelse til åbent at undervise i mysterierne. Hele systemet blev gjort let tilgængelig af en procedure, der lagde vægt på moralsk levemåde og åndelige dyder. Men som tiden gik degenererede systemet. Det kom mere og mere under politikernes kontrol og blev et elitært system, der var forbeholdt de rige og toneangivende familier.

I den græsk-romerske verden opstod der for første gang en social klassedeling alene ud fra en skelnen mellem de indviede og de ikke-indviede, og denne fordom skabte skel, som den dag i dag formørker opfattelsen af det religiøse liv i de gamle kulturer. I hundredvis af bøger, der omhandler Egyptens religion, møder man forfattere, der stædigt påstår, at der fandtes "offentlig gudsdyrkelse" og "kulter med almindelige mennesker", som var besat af "primitive ideer", og disse menige egyptere levede klart adskilt fra de rige, de kongelige og de "højt indviede", som var i besiddelse af mere "ophøjede livsopfattelser".

Livets niveaudelinger

I det gamle Egypten findes der ingen referencer til bestemte samfundsgruppers åndelige status. I *Corpus Hermeticum* omtales en tredeling af livet fra det fysiske til det kosmiske, og denne ide gennemsyrrer hele den egyptiske kosmologi. Andre skrifter omtaler syv verdener i den kosmiske manifestation. I åndsvidenskaben kendes livets tredeling fra åndens (monadens), sjælens og personlighedens eksistensniveauer. Og syvdelingen er grundlaget for forståelsen af hele skabelses- og evolutionsprocessen. Men disse opdelinger har intet at gøre med social status eller politisk magt.

De neofytter, der var værdige til at blive optaget i mysterierne, meldte sig ikke længere, og mange ritualer blev forvandlet til tomme ritualer til ære for kongelige og herskere. Noget af kraften var stadigvæk til stede, men hverken de officielle personer eller de indviede var tilstrækkeligt involveret til at nyde godt af dem.

Indvielserne blev en formalitet

Optegnelser og billeder af de ritualer, som stadig eksisterer, er i stor udstrækning formelle erkendelser udformet af regenterne til deres egen ære og for at få indflydelse på folket. Det blev stadigvæk betragtet som et stort privilegium og tegn på høj evolutionær status at være en indviet, men i de fleste tilfælde var indvielsen bare en formalitet. Kejserne og militærets ledere, som modtog privilegierne, var langt fra værdige i den periode, hvor Rom herskede over Egypten.

Ydre lærere eller indre erkendelser

Der er ingen tvivl om, at den græsk-romerske tænkning var stærkt inspireret af den esoteriske egyptiske tradition – blandt andet ideen om et åndeligt mål, hvor man forestillede sig, at dette mål kunne nås gennem indvielsesprocesser, hvor *ydre* lærere og prøver stimulerede processerne, som skulle føre til åndelig transformation. Den esoteriske, egyptiske tradition var stik modsat, for her fokuserede man på indvielsesprocessens *indre* erkendelser – det vil sige vækkelse af de iboende kræfter i kraft af voksende kontakt med det virkelige liv.

Selvindvielse

Målet blev ikke så meget nået ved hjælp af ydre metoder, men primært gennem træning af de indre sanser og kræfter. I rækken af naturlige cyklusser blev der også lagt vægt på *selv*-indvielse, som blev styret og tilrettelagt ved hjælp af hellig astronomi og astrologi. Det er dette krav, der skjuler sig bag Tehutis udtalelse: "*Han, som er selvskabt*" – en sætning, der siges om guder i utallige tekster i de hellige skrifter. Udtalelsen bekræfter, at de gamle egyptere forestillede sig, at selv guddommelige væsener skulle gennemgå progressive stadier af selverkendelse for at kunne manifestere sig.

Det individuelle mesterskab

Konklusionen er, at grækernes og romernes hermetiske traditioner ikke består af en direkte omskrivning af de gamle egypteres filosofiske og mytologiske forestillinger. Måden, de virkede på, var også præget af den græsk-romerske tænkemåde, som bestemt ikke var ren egyptisk, og som derfor måtte redefineres. Den største forskel mellem de egyptiske og de græsk-romerske mysterietraditioner er, at den græsk-romerske overføres fra en "mester" eller et hierarki af mestre, som giver kandidaten adgang til den kosmiske verden. I den egyptiske tradition skulle åndelig vækkelse give den indviede det fuldbyrdede *individuelle* mesterskab – det vil sige kraften til at mestre mysterielæren, sådan som den blev *demonstreret* af ypperstepræster og præstinder og de kongelige gennem deres liv i templerne. Og i det egyptiske system

havde den indviede ikke afsluttet processen i en indvielsesfase før et af templets forskrifter var fuldført og mestret af den indviede selv. Ingen mester, hierofant eller lærer kunne give denne adgang. Processen var personlig og intensiv, for i det ægte hermetiske univers er de åndelige kræfter alene de *indre* kræfter – ikke i skikkelse af ydre præster uanset hvilken udvikling og status, de havde opnået.

Egyptens visdom lever den dag i dag

De vise i Alexandria og i den tidlige middelalder blev i senere århundreder fulgt af tempelherrerne, kabbalisterne, rosenkreuzerne og frimurerne – og i nyere tid af spiritisterne, teosofferne og de søgende new-age'ere. Alle anvender og praktiserer aspekter af Egyptens hellige visdom – mange uden at vide det – og de fleste uden at kende denne visdoms svimlende dybder.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk